

Indenrigsministeren vil fastsætte nærmere regler om alle disse forhold i nævnets forretningsorden.

4.6. Klagenævnet forudsættes at træffe afgørelse i alle sager, som sundhedsstyrelsen hidtil har afgjort på området – som anført ovenfor op til ca. 900–1.000 endelige sagsafgørelser årligt. Der vil imidlertid være mange sager, som enten vil være af mindre rækkevidde eller i øvrigt ikke vil frembyde tvivl. Det må her antages, at nævnet, når praksis er lagt, ikke ønsker at få forelagt disse sager direkte og i stedet ønsker at henlægge disse til formandens afgørelse.

Da medicinalpersonalets virksomhedsområde kun i begrænset omfang er regelfastlagt, vil det – bl.a. i modsætning til det sociale ankesystem – være vanskeligt på forhånd klart at udskille bestemte sagsområder, der har en mindre retssikkerhedsmæssig betydning eller ikke frembyder tvivl, således at sådanne sager f.eks. klart kunne henlægges til formandens (modsat næstformændenes) afgørelse.

Det foreslås derfor, at det i forretningsordenen kan bestemmes, at indenrigsministeren bemyndiger nævnet til selv – evt. efter en indkøringsperiode – at lade formanden træffe afgørelse i visse mindre komplicerede sager, der ikke skønnes at frembyde tvivl, jfr. § 21, stk. 2, eventuelt således, at disse optages på dagsordenen i form af efterretningssager.

Det forudsættes i øvrigt, at sager, bl.a. til aflastning af de egentlige møder, kan undergives skriftlig votering, eventuelt således, at et medlems ønske om egentlig mødebehandling skal efterkommes. Hvis ordningen bringes i anvendelse, forudsættes dette først at ske, når nævnet har indhentet erfaring for sagsområdet. Ordningen vil i øvrigt nærmere skulle præciseres efter indenrigsministerens forhandling med nævnet.

4.7. Karakteristisk for det særlige klageområde vedrørende medicinalpersoners faglige virksomhed er i øvrigt, at klagesystemet ikke primært tager sigte på, at patienterne opnår en særlig rettighed. Patienterne har efter bl.a. sygehusloven ret til den fornødne behandling, uanset om behandlingsbehovet skyldes en eventuel tidligere fejlbehandling eller andet. Efter f.eks. det sociale ankesystem kan klienten ved anke opnå en direkte ret til konkrete ydelser (tilskud m.v.) fra vedkommende driftsansvarlige myndighed (socialforvaltningen).

Karakteristisk er endvidere, at klagerne er rettet mod konkrete personer knyttet til sundhedsvæsenet, og at sundhedsstyrelsens afgørelser – fremover

nævnets afgørelser – direkte udtrykker en faglig kritik over vedkommende personers virksomhed. Efter ordningen vil nævnets afgørelser være endelige, og kan således ikke, ej heller af vedkommen- de medicinalperson, indbringes for højere administrativ myndighed. Det indklagede medicinalpersoners retssikkerhed må i den forbindelse anses for tilstrækkeligt tilgodeset gennem nævnets sammensætning med bl.a. 2 faglige repræsentanter og et juridisk formandsskab. Hertil kommer, at strengere sanktioner i form af bøde, hæfte m.v. efter lovgivningen (bl.a. de respektive autorisationslove) henhører under den sædvanlige offentlige anklagemyndighed.

5. Andre nævn m.v. samt udenlandske klageordninger

5.1. Der er gennem årene blevet etableret flere særlige kollegialt sammensatte klageordninger med selvstændig kompetence på forskellige områder.

Inden for det sociale og sundhedsmæssige område kan særlig nævnes det *socialle ankesystem*, der blev etableret i 1973 i forbindelse med bistandslovens ikrafttræden, og som senere er ændret flere gange, senest ved lov nr. 54 af 20. februar 1985 om styrelse af sociale og visse sundhedsmæssige anliggender m.fl.

Som nævnt ovenfor under pkt. 2.1. er der inden for de *privatpraktiserende medicinalpersoners* område (navnlig læger og tandlæger) etableret særlige klageudvalg, navnlig vedrørende service- og betalingsforhold, der reguleres som led i overenskomsterne på området.

Uden for social- og sundhedsområdet er der efter lov om miljøbeskyttelse, jfr. lovbekendtgørelse nr. 663 af 16. december 1982, kapitel 12, nedsat et *miljøankenævn*, der er klageinstans for administrative afgørelser på nærmere fastsatte områder om miljøforhold.

Efter lov nr. 305 af 14. juni 1974 om forbrugerklagenævnet med senere ændringer er der nedsat et *forbrugerklagenævn*, der træffer afgørelse i klager fra forbrugere vedrørende vare-, arbejds- og tjenesteydelser.

For advokaters virksomhed er der i medfør af retsplejelovens § 144, stk. 1, nedsat et nævn, der kan behandle klager over, at advokater har tilsidesat deres pligter (disciplinærsager). *Advokatnævnets* afgørelser kan ikke indbringes for anden administrativ myndighed, jfr. bekendtgørelse nr. 283 af 22. juni 1983 om advokatnævnets virksomhed.

Endvidere er der efter udlændingelovens § 52 ff, jfr. bekendtgørelse nr. 98 af 6. marts 1984 om forretningsordenen for flygtningesnævnet, etableret